BLAKE PIERCE

PRONÁSLEDOVANÍ

ZÁHADA RILEY PAIGE – KNIHA. 5

Záhada Riley Paige

Blake Pierce

Pronásledování

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Pronásledování / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Záhada Riley Paige)

Mistrovsky zpracovaný thriller a záhada! Autor skvostně vytvořil postavy, jejichž psychická stránka je tak dobře popsaná, že máme pocit, jako bychom byli v jejich mysli, sledovali jejich obavy a těšili se z jejich úspěchu. Zápletka je velmi inteligentní a poskytne vám zábavu během čtení celé knihy. Tato kniha je plná zápletek a nenechá vás usnout, dokud neotočíte poslední stránku. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o knize Navždy pryč) PRONÁSLEDOVÁNÍ je pátou knihou z nejprodávanější mystery série Riley Paige, která začíná knihou NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1) – která má víc jak sto pětihvězdičkových hodnocení a je ke stažení zdarma! Útěk z vězení s maximální ostrahou. Zoufalé telefonáty od FBI. Nejhorší noční můra zvláštní agentky Riley Paige se stane skutečností: utekl sériový vrah, kterého dostala před léty do vězení. A jeho hlavním cílem je ona. Riley je zvyklá být tím, kdo loví, ale poprvé ona sama - a její rodina - okusí, jaké to je být lovnou zvěří. Zatímco ji vrah sleduje, zároveň začne s novým vraždícím běsněním, a Riley ho musí zastavit, než bude příliš pozdě – pro ostatní oběti i pro ni samou. Ale tohle není žádný obyčejný vrah. Je příliš chytrý a jejich hra na kočku a myš je příliš zvrácená a jemu se nějakým způsobem podaří jí unikat a být vždy o krok napřed. Riley se ho zoufale snaží zastavit, ale uvědomí si, že existuje jen jeden způsob: musí se ponořit zpět do minulosti, do pokroucené mysli tohoto vraha, jeho starých případů a znovu zjistit, co ho pohání. Uvědomí si, že jediný způsob, jak ho zastavit je čelit temnotě, o které si myslela, že už má za sebou. Temný psychologický thriller, ze kterého se napjatým očekáváním rozbuší srdce, PRONÁSLEDOVÁNÍ je knihou č. 5 ze strhující nové série – s oblíbenou novou postavou – která vás přinutí otáčet stránky dlouho do noci. Kniha č. 6 ze série Riley Paige bude brzy k dostání.

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

PROLOG 8
KAPITOLA PRVNÍ 12
KAPITOLA DRUHÁ 17
KAPITOLA TŘETÍ 19
KAPITOLA ČTVRTÁ 21
KAPITOLA PÁTÁ 23
KAPITOLA ŠESTÁ 27
KAPITOLA SEDMÁ 32
KAPITOLA OSMÁ 35
Конец ознакомительного фрагмента. 36

PRONÁSLEDOVANÍ

(ZÁHADA RILEY PAIGE – KNIHA. 5)

B L A K E P I E R C E
Blake Pierce

Blake Pierce je autorem nejprodávanější mystery série RILEY PAGE, která obsahuje tajuplné thrillery, plné napětí, NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1), POSEDLOST (kniha č. 2), TOUŽENÍ (kniha č. 3), VÁBENÍ (kniha č. 4), PRONÁSLEDOVANÍ (kniha č. 5) a SOUŽENÍ (kniha č. 6). Blake Pierce je rovněž autorem mystery série MACKENZIE WHITE a mystery série AVERY BLACK.

Zapálený čtenář a celoživotní fanoušek mystery a thriller žánrů, Blake, se zajímá o názory svých čtenářů, a tak ho neváhejte kontaktovat na stránkách www.blakepierceauthor.com, abyste se dověděli více a byli s ním v kontaktu.

Copyright © 2016 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených v USA. Copyright Act z roku 1976, žádná z částí této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiem vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora. Tento ebook je licencován pro vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným osobám. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaše použití, vraťte ji prosím a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme vám za respektování tvrdé práce tohoto autora. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, organizace, místa, události a zápletky jsou beze zbytku produktem autorovy představivosti nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná. Obrázek na přebalu Copyright GongTo použit s licencí od Shutterstock.com.

KNIHY OD AUTORA BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE MYSTERY SÉRIE
NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)
POSEDLOST (kniha č. 2)
TOUŽENÍ (kniha č. 3)
VÁBENÍ (kniha č. 4)
PRONÁSLEDOVANÍ (kniha č. 5)
SOUŽENÍ (kniha č. 6)
MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE
NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)
NEŽ SE PODÍVÁ (kniha č. 2)
NEŽ ZATOUŽÍ (kniha č. 3)
AVERY BLACK MYSTERY SÉRIE
DŮVOD ZABÍJET (kniha č. 1)
DŮVOD PRO ÚTĚK (kniha č. 2)
OBSAH

PROLOG
KAPITOLA PRVNÍ
KAPITOLA DRUHÁ
KAPITOLA TŘETÍ
KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ
KAPITOLA ŠESTÁ
KAPITOLA SEDMÁ
KAPITOLA OSMÁ
KAPITOLA DEVÁTÁ
KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ

PROLOG

Hluk rychle jedoucího vozu zvláštní agentky Riley Paige narušilo ticho temných ulic Fredericksburgu. Její patnáctiletá dcera nebyla nikde k nalezení, ale Riley byla více rozzuřená než vystrašená. Měla dobrou představu o tom, kde April je – se svým novým přítelem, sedmnáctiletým odpadlíkem ze střední školy, Joelem Lambertem. Riley se ze všech sil snažila tomuto vztahu zamezit, ale nepodařilo se jí to.

To se dnes večer změní, pomyslela si s odhodláním.

Zaparkovala před domem Joela, zchátralém malém obydlí v nechutném sousedství. Už tu jednou byla a dala Joelovi ultimátum, aby se od její dcery držel dál. Očividně ji ignoroval.

Na domě nesvítilo žádné světlo. Možná uvnitř nikdo není. Nebo by taky to, co by tam Riley mohla najít, mohlo být nad její síly. Ale jí to bylo jedno. Zabušila na dveře.

"Joeli Lamberte! Otevři!" vykřikla.

Několik minut bylo ticho. Riley znovu zabouchala na dveře. Tentokrát uvnitř zaslechla tlumené nadávky. Na verandě se rozsvítilo. Dveře, na kterých byl řetěz, se pootevřely. Ve světle verandy Riley spatřila neznámou tvář. Byl to vousatý, zdrogovaně vyhlížející muž, kterému bylo asi devatenáct nebo dvacet.

"Co chcete?" zeptal se muž omámeně.

"Jdu si pro mou dceru," řekla Riley.

Muž vypadal zmateně.

"Jste na špatné adrese, paní," řekl.

Pokusil se zavřít dveře, ale Riley do nich kopla tak silně, že se bezpečnostní řetěz uvolnil a dveře se otevřely dokořán.

"Hej!" vykřikl muž.

Riley vtrhla dovnitř. Dům vypadal podobně jako když tu byla naposledy – byl tu hrozný zmatek a podezřelý zápach. Mladý muž byl vysoký a šlachovitý. Riley si povšimla, že je podobný Joelovi. Ale on nebyl dost starý na to, aby byl Joelův otec.

"Kdo jsi?" zeptala se.

"Jsem Guy Lambert," odpověděl.

"Joelův bratr?" Hádala Riley.

"Jo. Kdo k čertu jste?"

Riley vytáhla svůj odznak.

"Zvláštní agentka Riley Paige, FBI," řekla.

Muž vyděšeně vypoulil oči.

"FBI? Hele, to musí být nějaký omyl."

"Jsou tady tvoji rodiče?" Tázala se Riley.

Guy Lambert pokrčil rameny.

"Rodiče? Jaký rodiče? Joel a já tady žijeme sami."

Riley to ani nepřekvapilo. Když tu byla naposledy, nabyla dojmu, že Joelovi rodiče jsou mimo hru. Co se s nimi stalo, to nedokázala odhadnout.

"Kde je moje dcera?" Zeptala se Riley.

"Paní, já vaši dceru ani neznám."

Riley vykročila k nejbližším dveřím. Guy Lambert se jí snažil zastoupit cestu.

"Hele, neměla byste mít povolení k domovní prohlídce?" zeptal se.

Riley ho odstrčila.

"Teď stanovuji pravidla já," zavrčela.

Riley prošla dveřmi do neuklizené ložnice. Nikdo tam nebyl. Pokračovala skrze další dveře do špinavé koupelny a pak dalšími dveřmi, které vedly do druhé ložnice. Stále nikde nikdo.

V obývacím pokoji uslyšela vykřiknout hlas.

"Ani hnout!"

Spěchala zpátky do obývacího pokoje.

Spatřila svého partnera, agenta Billa Jeffreys, jak stojí ve vstupních dveřích. Než odjela z domova, zavolala mu o pomoc. Guy Lambert seděl zhrouceně na pohovce a vypadal sklesle.

"Zdálo se, že tenhle chlapec má namířeno ven," řekl Bill. "Právě jsem si s ním vyjasnil, že by tady měl na tebe počkat."

"Kde jsou?" Dožadovala se Riley Lamberta. "Kde je tvůj bratr a moje dcera?"

"Nemám ani tušení."

Riley ho popadla za tričko a vytáhla ho na nohy.

"Kde je tvůj bratr a moje dcera?" opakovala.

Když řekl: "Nevím," udeřila s ním o zeď. Slyšela, jak Bill nesouhlasně zasténal. Nepochybně se obával, že by se to Riley mohlo vymknout kontrole. Ale jí to bylo jedno.

Naprosto zpanikařený Guy Lambert vyprsknul odpověď.

"Jsou v dalším bloku na této ulici. Třináct třicet čtyři."

Riley ho pustila. Bez dalšího slova se vyřítila ze vstupních dveří a Bill ji následoval.

Riley měla připravenou baterku a kontrolovala čísla domů. "Tudy," řekla.

"Musíme zavolat posily," řekl Bill.

"Nepotřebujeme posily," řekla Riley, zatímco běžela po chodníku.

"To mi nedělá starosti." Bill šel za ní.

Za pár okamžiků Riley stála na zahradě jednopatrového domu. Byl zchátralý a zřejmě odsouzený k demolici, po obou stranách byly nezastavěné pozemky – typické "doupě pro narkomany", pro uživatele heroinu. Připomnělo jí to dům, kde ji věznil sadistický psychopat jménem Peterson. Držel ji v kleci a týral ji propanovou pochodní, dokud neutekla a nevyhodila to místo do povětří, s pomocí jeho vlastní zásoby propanu.

Na chvíli zaváhala, otřesená tou vzpomínkou. Ale pak si připomněla:

Je tam April.

"Připrav se," řekla Billovi.

Bill vytáhl svou baterku a zbraň a společně vykročili směrem k domu.

Když Riley dorazila na verandu, viděla, že okna jsou zatlučená prkny. Tentokrát nehodlala klepat. Nechtěla Joela, nebo kohokoli jiného, kdo tam byl, varovat.

Zkusila kouli na dveřích. Otočila se. Ale dveře byly zamčené na západku. Vytáhla pistoli a vypálila, západka byla odpálena. Znovu otočila koulí a dveře se otevřely dokořán.

Dokonce i po tmě tam venku si její oči musely zvyknout, když s Billem vstoupili do obývacího pokoje. Jediné světlo pocházelo od roztroušených svíček. Osvětlily děsivou scénu s odpadky a nečistotami, které zahrnovaly i prázdné sáčky od heroinu, injekčních stříkaček a dalšího nádobíčka pro drogy. Bylo vidět asi sedm lidí – dva nebo tři z nich se líně postavili na nohy po rámusu, který Riley nadělala, zbytek stále ležel na podlaze nebo byl stočený v křeslech v drogami navozeném omámení. Všichni vypadali zdrogovaně a nemocně a jejich šaty byly špinavé a potrhané.

Riley zasunula svou zbraň do pouzdra. Bylo jasné, že ji nepotřebuje – zatím ne.

"Kde je April?" vykřikla. "Kde je Joel Lambert?"

Muž, který se právě postavil, řekl zastřeným hlasem, "Nahoře."

S Billem v patách Riley stoupala vzhůru po temném schodišti a svítila si před sebou baterkou. Cítila, jak pod její tíhou hnijící schody povolují. S Billem vstoupili do chodby v horní části schodiště. Tři vchody, z nichž jeden vedl do odporně páchnoucí koupelny, byly bez dveří a byly viditelně prázdné. Čtvrtý vchod měl ještě dveře a ty byly zavřené.

Riley vykročila ke dveřím. Bill natáhl ruku, aby ji zastavil.

"Nech mě jít první," řekl.

Riley si ho nevšímala a prošla kolem něj, otevřela dveře a vstoupila dovnitř.

Riley se málem podlomily nohy z toho, co spatřila. April ležela na holé matraci, znovu a znovu mumlala "Ne, ne, ne". Oslabeně se svíjela, zatímco se z ní Joel Lambert snažil stáhnout oblečení. Obézní, domácký muž stál opodál a čekal, až Joel dokončí svůj úkol. Na nočním stolku s hořícími svíčkami ležela jehla a lžíce.

Riley to v mžiku pochopila. Joel April zdrogoval téměř do bezvědomí a nabízel ji jako sexuální službičku tomuto odpornému muži – ať už za peníze nebo pro jiný účel, Riley neměla tušení.

Znovu vytáhla svou zbraň a namířila ji na Joela. To bylo vše, co mohla udělat, aby se ovládla a nezastřelila ho hned teď.

"Jdi od ní pryč," řekla.

Joel jasně pochopil její rozpoložení. Zvedl ruce a odstoupil od postele.

Riley ukázala na druhého muže a řekla Billovi, "Nasaď tomu bastardovi želízka. Odveď ho do auta. Teď můžeš zavolat posily."

"Riley, poslouchej mě ..." Billův hlas se vytratil.

Riley věděla, co Bill nevyřkl. Dobře pochopil, že Riley chtěla jenom pár minut s Joelem o samotě. On se pochopitelně zdráhal to připustit.

Se svou zbraní stále namířenou na Joela, Riley se podívala na Billa s prosebným výrazem. Bill pomalu přikývl, pak přešel k druhému muži, řekl mu jeho práva, spoutal ho a vedl ho ven.

Riley za nimi zavřela dveře. Pak tiše stála, čelem k Joelovi Lambertovi, její zbraň byla stále namířena. Toto byl chlapec, do kterého se April zamilovala. Ale toto nebyl obyčejný teenager. Byl hluboce zapojen do obchodu s drogami. Použil drogy na její vlastní dceru a zřejmě hodlal prodat Aprilino tělo. Toto nebyl člověk schopný někoho milovat.

"Co si myslíš, že se chystáš udělat, policajtko?" řekl. "Mám svoje práva, víš." Zaculil se na něj stejně jako to udělal posledně, když ho viděla.

Zbraň se v Rileyně ruce mírně zachvěla. Nesmírně toužila po tom stisknout spoušť a odprásknout tohoto ubožáka. Ale to nemohla dopustit.

Všimla si, že Joel se šinul ke stolu. Měl statnou postavu a byl o něco vyšší než Riley. Pohyboval se směrem k basebalové pálce, opřené o stůl, kterou měl evidentně kvůli sebeobraně. Riley potlačila zasmušilý smích. Vypadalo to, že udělá přesně to, co si přeje, aby udělal.

"Jsi zatčen," řekla.

Svou zbraň uložila do pouzdra a sáhl po poutech vzadu na opasku. Přesně jak doufala, Joel se vrhl pro basebalovou pálku, zvedl ji a divoce se s ní po Riley ohnal. Obratně se vyhnula úderu a připravila se na další útok.

Tentokrát Joel zvedl pálku do výšky a zamýšlel jí s ní rozbít hlavu. Ale jak se jeho ruka pohnula dolů, Riley se sehnula a natáhla se po úzkém konci pálky. Popadla ho a pak s ním prudce trhla. Vychutnala si překvapený výraz v jeho tváři, když ztratil rovnováhu.

Joel sáhl po konci stolu, aby zamezil svému pádu. Když byla jeho ruka pevně opřená o stůl, Riley na ni zamířila pálkou. Slyšela zvuk lámajících se kostí.

Joel uboze vykřikl a spadl na podlahu.

"Ty šílená děvko!" zaječel. "Zlomila jsi mi ruku."

Zatímco lapal po dechu, Riley ho připoutala ke sloupku postele.

"Nemohla jsem si pomoci," řekla. "Bránil ses a já jsem ti náhodou zavřela ruku do dveří. Omlouvám se za to."

Riley připoutala jeho neporaněnou ruku ke spodní části sloupku postele. Pak se postavila na jeho zlomenou ruku celou svou váhou.

Joel vykřikl a svíjel se. Mlátil kolem sebe bezmocně nohama.

"Ne, ne, ne!" křičel.

Zatímco svou nohu stále držela na místě, Riley se skrčila k jeho obličeji.

Výsměšně řekla, "´ Ne, ne, ne!´ Kde jsem tahle slova už předtím slyšela? Právě před několika minutami?"

Joel brečel bolestí a hrůzou.

Riley se o nohu ještě více opřela.

"Kdo to řekl?" zeptala se.

"Vaše dcera ... ona to řekla."

"Co řekla?"

"´Ne, ne, ne ...´"

Riley trochu polevila na tlaku.

"A proč to moje dcera říkala?" zeptala se.

Joel mohl skrze jeho prudké vzlyky sotva promluvit.

"Protože ... byla bezmocná ... a v bolestech. Pochopil jsem. Chápu."

Riley dala nohu pryč. Viděla, že mu to došlo – alespoň pro tuto chvíli, i když pravděpodobně ne nadobro. Ale to bylo to nejlepší – nebo to nejhorší – co v tuto chvíli mohla udělat. Zasluhoval si smrt, nebo něco daleko horšího. Ale nedokázala se přinutit to udělat. Alespoň tu ruku už nikdy nebude moci pořádně používat.

Riley odešla od Joela, spoutaného a přihrblého, a spěchala ke své dceři. Apriliny zorničky byly rozšířené a Riley věděla, že ji moc dobře nevidí.

"Mami?" Řekla April skuhravě.

Zvuk toho slova v Riley rozpoutal úzkost. Když začala April pomáhat s oblékáním, vyhrkly jí slzy.

"Odvedu tě odsud," řekla mezi vzlyky. "Všechno bude v pořádku."

Ale jak ta slova vyslovovala, Riley s zároveň modlila, aby byla pravdivá.

KAPITOLA PRVNÍ

Riley lezla po čtyřech špínou ve vlhkém stísněném prostoru pod domem. Obklopovala ji naprostá tma. Přemýšlela, proč si s sebou nevzala baterku. Konec konců už na tomto hrůzném místě předtím byla.

Opět uslyšela z temnoty volat hlas April.

"Mami, kde jsi?"

Zoufalství bodalo Riley u srdce. Věděla, že April je zavřená někde v této ďábelské temnotě. Byla týrána bezcitným monstrem.

"Já jsem tady," zavolala Riley. "Už jdu. Mluv dál, abych tě mohla najít."

"Já jsem tady," volala April.

Riley se plazila tím směrem, ale o chvíli později zaslechla hlas své dcery promluvit z jiného směru.

"Já jsem tady."

Pak se hlas rozléhal temnotou.

"Já jsem tady ... Já jsem tady ... Já jsem tady ..."

Nebyl to pouze jeden hlas a nebyla to jen jedna dívka. Mnoho dívek volalo o pomoc. A ona netušila, jak se k nim dostat.

Riley se probudila ze své noční můry stiskem ruky. Usnula, přitom držela April za ruku, a April se nyní začínala probouzet. Riley se posadila zpříma a pohlédla na svou dceru, ležící v posteli.

Obličej April byl stále poněkud nezdravý a bledý, ale její ruka byla silnější a už nebyla studená. Vypadala mnohem lépe, než včera. Noc na klinice jí velmi prospěla.

April se podařilo zaostřit oči na Riley. Pak vytryskly slzy, jak Riley očekávala.

"Mami, co kdybys nepřišla?" Řekla April přiškrceným hlasem.

Riley cítila, jak ji pálí oči. April tutéž otázku položila už nespočetně krát. Riley si ani nemohla odpověď představit, natož ji vyřknout nahlas.

Riley zazvonil mobilní telefon. Viděla, že to je Mike Nevins, forenzní psychiatr, který byl také její dobrý přítel. Riley dostal z mnoha osobních krizí a s radostí pomáhal i s touto.

"Jen volám, jak se daří," řekl Mike. "Doufám, že jsem tě nezastihl nevhod?"

Riley byla ráda, že slyší Mikův přátelský hlas.

"Vůbec ne, Miku. Díky za zavolání.

"Jak se jí vede?"

"Myslím, že lépe."

Riley netušila, co by si počala bez Mikovy pomoci. Poté, co včera Riley dostala April od Joela, následoval blázinec se záchrannou službou, lékařským ošetřením a policejními zprávami. Včera večer Mike zařídil, aby April umístili sem, do zdravotního a rehabilitačního centra Corcoran Hill.

Bylo to tu mnohem hezčí, než v nemocnici. I s veškerou potřebnou technikou byl pokoj atraktivní a pohodlný. Riley skrze okno viděla stromy na dobře udržovaném prostranství.

Právě v ten moment vstoupil do místnosti doktor April. Když vstoupil doktor Ellis Spears, vlídně vyhlížející muž s mladistvou tváří, ale několika šedými vlasy, telefonát ukončili.

Dotkl se Apriliny ruky a zeptal se, "Jak se cítíš?"

"Ne moc dobře," řekla.

"No, dopřej si čas," řekl. "Budeš v pořádku. Paní Paige, mohl bych si s vámi promluvit?"

Riley přikývla a následovala ho do haly. Doktor Spears se letmo podíval na nějaké informace na své podložce se svorkou.

"Heroin už je teď téměř pryč z její soustavy," řekl. "Ten chlapec jí dal nebezpečnou dávku. Naštěstí z krevního oběhu odchází rychle. Není pravděpodobné, že bude mít další fyzické abstinenční příznaky. Bolest, kterou právě teď prožívá, je spíše emotivní, než fyzická."

"Bude ...?" Riley se nedokázala přinutit dokončit tu otázku.

Naštěstí doktor pochopil, co si přeje vědět.

"Mít recidivu nebo mít touhu? To je těžké říct. Užívání heroinu poprvé může vytvořit nádherný pocit – jako nic jiného na světě. V tuto chvíli není závislá, ale pravděpodobně ten pocit nezapomene. Vždy bude existovat nebezpečí, že ji to bude lákat zpátky k silným pocitům, které to vyvolalo."

Riley pochopila, co se jí doktor snaží říct. Od nynějška bude životně důležité, aby se April držela stranou od možnosti užívání drog. Byly to děsivé vyhlídky. April nyní přiznala, že kouřila marihuanu a brala prášky – některé byly zřejmě léky proti bolesti na předpis, velmi nebezpečné opioidy.

"Doktore Spearsi, já—"

Riley měla chvíli problémy utvořit otázku, která jí vytanula na mysl.

"Nechápu, co se stalo," řekla. "Proč by udělala něco takového?"

Doktor se na ni soucitně usmál. Riley hádala, že tuto otázku slyšel poměrně často.

"Útěk," řekl. "Ale já nemluvím o kompletním úniku od života. Ona není ten druh uživatele. Ve skutečnosti si nemyslím, že je od přírody uživatel. Jako všichni teenageři má impulsivní sebeovládání. To je prostě záležitost nezralého mozku. Opravdu se jí líbilo krátkodobé opojení, které jí drogy poskytly. Naštěstí neužila tolik, aby si sama způsobila nějaké trvalé poškození."

Doktor Spears se na chvíli tiše zamyslel.

"Její zkušenost byla neobyčejně traumatizující," řekl. "Mluvím o tom, jak se ji ten kluk snažil sexuálně zneužít. Jen ta samotná vzpomínka by mohla stačit na to, aby se nadobro stranila drogám. "Ale je také možné, že emocionální úzkost může být nebezpečným spouštěčem."

Riley zabolelo u srdce. Emoční stres se zdál být v těchto dnech nevyhnutelným faktem rodinného života.

"Musíme ji pár dní sledovat," řekl doktor Spears. "Poté bude potřebovat hodně péče, odpočinku a pomoci s analýzou sebe sama."

Lékař se a pokračoval a pokračoval ve své obchůzce. Riley stála v hale, cítila se sama a ustaraně.

To je to, co se také stalo Jilly? říkala si. Mohla April skončit stejně jako to zoufalé dítě?

Před dvěma měsíci ve Phoenixu, v Arizoně, Riley zachránila od prostituce dívku, ještě mladší než byla April. Mezi nimi se vytvořilo zvláštní emocionální pouto a Riley se snažila zůstat s ní v kontaktu po jejím umístění v azylovém domě pro dospívající. Ale před několika dny Riley oznámili, že Jilly utekla. Riley se nemohla vrátit do Phoenixu, a proto vyslala agenta FBI, aby pomohl. Věděla, že jí ten muž byl zavázán a očekávala, že se dnes ozve.

Mezitím byla Riley alespoň tam, kde ji April potřebovala.

Zamířila zpět do pokoje své dcery, když náhle v chodbě zaslechla, jak někdo volá její jméno. Otočila se a uviděla ustaranou tvář svého bývalého manžela, Ryana, který se k ní blížil. Když mu včera volala, aby mu řekla, co se stalo, byl v Minneapolis a pracoval na soudním případu.

Riley byla překvapena, že ho vidí. Ryanova dcera byla na jeho seznamu priorit až někde dole – daleko pod právnickou profesí a mnohem níž, než svoboda, kterou si teď užíval jako starý mládenec. Pochybovala, že se vůbec ukáže.

Ale nyní se vrhl k Riley a objal ji, jeho tvář byla plná obav.

"Jak je jí? Jak je jí?"

Ryan opakoval otázku, nenechával Riley prostor pro odpověď.

"Bude v pořádku," podařilo se Riley konečně říct.

Ryan se vymanil z objetí a podíval se na Riley s výrazem utrpení.

"Je mi to líto," řekl. "Je mi to tak líto. Říkala jsi, že má April problémy, ale já jsem neposlouchal. Měl jsem tu pro vás obě být."

Riley nevěděla, co říci. Omlouvat se nebyl Ryanův styl. Ve skutečnosti čekala, že přijde s haldou obviňování za to, co se stalo. To byl běžný způsob, jakým řešil rodinné krize. Zdá se, že to co se právě stalo April bylo dost hrozné i pro něj. Jistě už mluvil s doktorem a celý ten hrozný příběh si vyslechl.

Ukázal hlavou směrem ke dveřím.

"Můžu ji vidět?" zeptal se.

"Samozřejmě," řekla Riley.

Riley stála ve dveřích a sledovala, jak Ryan spěchal k Aprilině posteli a vzal ji do náruče. Chvíli svou dceru pevně držel. Riley si pomyslela, že viděla jak se jeho záda nadzvedla vzlykem. Pak si sedl vedle April a držel ji za ruku.

April se znovu rozplakala.

"Ach, tati, já jsem to tak zpackala," řekla. "Víš, chodila jsem s jedním klukem –"

Ryan se dotkl jejích rtů, aby ji utišil.

"Ššš. Nemusíš mi nic říkat. To je v pořádku."

Riley pocítila sevření v krku. Najednou měla poprvé po velmi dlouhé době pocit, jako by všichni tři byli jedna rodina. Bylo to dobře nebo špatně? Bylo to znamení, že přijdou lepší časy nebo že se schylovalo k dalšímu zklamání a zlomenému srdci? Neměla ani tušení.

Riley ode dveří sledovala, jak Ryan jemně hladil vlasy své dcery a April zavřela oči a uvolnila se. Byl to dojemný pohled.

Kdy se to všechno pokazilo? říkala si.

Ocitla se, jak si přeje, aby mohla vrátit čas do nějakého zásadního okamžiku, kdy udělala nějakou hroznou chybu, všechno by udělala jinak, aby se to všechno nikdy nestalo. Byla si docela jistá, že Ryan myslí na totéž.

Byla to ironická myšlenka a ona to věděla. Vrah, kterého předevčírem zatkla, byl posedlý hodinami, pózoval své oběti jako ručičky na ciferníku. A teď byla tady, se svými vlastními touhami o čase.

Kdybych ji jen dokázala uchránit od Petersona, pomyslela si a otřásla se.

Stejně jako Riley i April byla uvězněna v kleci a trýzněna tím sadistickým monstrem a jeho propanovou pochodní. Od té doby chudinka holka zápasila s post traumatickou stresovou poruchou.

Ve skutečnosti však Riley věděla, že problém se táhne mnohem déle.

Možná kdybychom se s Ryanem nikdy nerozvedli, zauvažovala.

Ale jak by bylo možné tomu předejít? Ryan byl odměřený a neúčastnil se jako manžel i jako otec, kromě toho to byl záletník. Ne, že by všechnu vinu házela na něj. Sama udělala mnoho chyb. Nikdy nedosáhla správné rovnováhy mezi prací u FBI a rolí matky. A příliš si nevšimla varovných signálů, že se April žene do problémů.

Ještě víc posmutněla. Ne, nemohla přijít na jeden konkrétní okamžik, ve kterém by mohla všechno změnit. Její život byl plný chyb a promarněných příležitostí. Kromě toho moc dobře věděla, že nemůže vrátit čas. Nebyl důvod toužit po nemožném.

Zazvonil jí telefon a ona znovu vyšla na chodbu. Její srdce bilo rychleji, když viděla, že hovor je od Garretta Holbrooka, agenta FBI, který si vzal na starost pátrání po Jilly.

"Garrette!" odpověděla na telefonát. “Co se děje?"

Garrett odpověděl svým charakteristickým monotónním hlasem.

"Mám dobrou zprávu."

Riley se okamžitě dýchalo snadněji.

"Sebrali ji policajti," řekl Garrett. "Celou noc byla na ulici bez peněz a neměla kam jít. Chytili ji při krádeži v obchodě. Právě teď jsem s ní na policejní stanici. Propustím ji na kauci, ale ... "

Garrett se odmlčel. Riley se nelíbilo to slovo, "ale".

"Možná by sis s ní měla promluvit," řekl.

O pár vteřin později, Riley uslyšela známý zvuk Jillyna hlasu.

“Ahoj, Riley."

Nyní, když Rileyna panika polevovala, začala se zlobit.

"Ne, žádný ´ahoj´. Co sis myslela, když jsi takhle utekla?"

"Já už se tam nevrátím," řekla Jilly.

"Ale vrátíš."

"Prosím nenuť mě jít zpátky."

Riley chvíli nic neříkala. Nevěděla, co říci. Věděla, že azylový dům, kde byla Jilly ubytovaná, má dobré, pečující prostředí. Riley poznala část personálu, který byl velmi nápomocen.

Ale Riley také chápala, jak se Jilly cítí. Když spolu naposledy hovořily, Jilly si stěžovala, že ji nikdo nechce, že si jí náhradní rodiče neustále nevšímají.

"Nelíbí se jim moje minulost," řekla Jilly.

Ten hovor skončil špatně, s Jilly v slzách, žádající Riley, aby ji adoptovala. Riley nebyla schopná vysvětlit tisíc důvodů, proč to není možné. Doufala, že tento rozhovor neskončí stejným způsobem.

Předtím, než Riley vymyslela co říct, Jilly řekla: "Tvůj přítel s tebou chce mluvit."

Riley znovu zaslechla hlas Garretta Holbrooka.

"Pořád říká, že – nechce jít zpátky do azylového domu. Ale já mám nápad. Jedna z mých sester, Bonnie, uvažuje o adopci. Jsem si jistý, že by ona i její manžel byli rádi, kdyby mohli Jilly adoptovat. Tedy pokud Jilly – "

Přehlušil ho Jilly nadšený vřískot, která křičela, "Ano, ano, ano!" znovu a znovu.

Riley se usmála. Byl to přesně ten okamžik, který teď potřebovala.

"To zní to jako dobrý plán, Garrette," řekla. "Dej mi vědět, jak to dopadne. Díky moc za pomoc."

"Kdykoli," řekl Garrett.

Telefonát ukončili. Riley znovu vešla do dveří a viděla, že Ryan a April nyní vedou bezstarostnou konverzaci. Všechno jí najednou připadalo mnohem lepší. Přes všechny její nedostatky a Ryanovy také, dali April mnohem lepší život, než jaký mělo mnoho jiných dětí.

Vtom ucítila na rameni ruku a uslyšela hlas.

“Riley.”

Otočila se a spatřila Billovu přátelskou tvář. Když odstoupila ode dveří, aby s ním promluvila, Riley si nemohla pomoci a pohlížela střídavě na svého dlouholetého partnera a svého bývalého manžela. I ve svém momentálním rozrušení Ryan vypadal jako úspěšný právník, kterým také byl. Jeho blonďaté vzezření a uhlazené způsoby mu všude otevíraly dveře. Na druhou stranu vypadal Bill, jak si často uvědomovala, spíš jako ona. Jeho tmavé vlasy byly prošedivělé a byl pevnější a pomuchlanější než Ryan. Ale Bill byl kompetentní ve své odbornosti a v životě se na něj mohla více spolehnout.

"Jak se jí vede?" Zeptal se Bill.

"Je to lepší. Jak to jde s Joelem Lambertem?"

Bill zavrtěl hlavou.

"Ten malý kriminálník je opravdu kus," řekl. "Aspoň ale mluví. Říká, že zná nějaké kluky, kteří vydělali spoustu peněz na mladých dívkách, a on si myslel, že by to sám taky zkusil. Žádná známka po lítosti, je to sociopat až na kost. Každopádně ho rozhodně odsoudí a bude sedět ve vězení. Pravděpodobně se přizná výměnou za dohodu o délce trestu."

Riley se zamračila. Nenáviděla u žaloby dohody. A tato byla obzvláště zneklidňující.

"Já vím, co si o tom myslíš," řekl Bill. "Hádám, že bude hodně mluvit a my budeme moci polapit spoustu zmetků. To je dobrá věc."

Riley přikývla. Pomáhalo jí vědomí, že z tohoto strašného utrpení vzejde něco dobrého. Ale bylo tu něco, co potřebovala s Billem probrat a nebyla si jistá, jak to říct.

"Bille, ohledně mého návratu do práce..."

Bill ji poplácal po rameni.

"Nemusíš mi nic říkat," řekl. "Nemůžeš chvíli pracovat na případech. Potřebuješ si vzít volno. Neboj, já to chápu. A v Quanticu to také všichni pochopí. Vezmi si tolik volna, kolik budeš potřebovat."

Podíval se na hodinky.

"Omlouvám se, že musím pryč, ale –"

"Jen jdi," řekla Riley. "A díky za vše."

Objala Billa a on odešel. Riley stála v chodbě, přemýšlela o blízké budoucnosti.

“Vezmi si tolik volna, kolik budeš potřebovat," řekl Bill.

To by ale nemuselo být zrovna snadné. Co se právě stalo April bylo připomínkou zla, které venku číhá. Její prací bylo zastavit tolik zla, kolik jen mohla. A pokud se v životě naučila jednu věc, pak to bylo, že zlo nikdy neodpočívá.

KAPITOLA DRUHÁ

O sedm týdnů později

Když Riley dorazila do ordinace psychologa, zjistila, že Ryan sedí sám v čekárně.

"Kde je April?" zeptala se.

Ryan hlavou ukázal na zavřené dveře.

"Je s doktorkou Sloatovou," řekl a působil přitom nesvůj. "Měli něco, o čem si potřebovali promluvit o samotě. Pak bychom měli jít dovnitř a přidat se k nim."

Riley si vzdychla a posadila se poblíž na židli. Ona, Ryan i April zde během posledních týdnů strávili mnoho emocionálně náročných hodin. Toto bude jejich poslední sezení s psychologem, než si všichni udělají volno přes vánoční svátky.

Doktorka Sloatová trvala na tom, aby se celá rodina podílela na zotavení April. Pro všechny to představovalo tvrdou práci. Ale Riley byla ráda, že se Ryan celého procesu nadšeně zúčastňoval. Dostavil se na všechna sezení, která byl schopen vměstnat do svého kalendáře, a dokonce omezil svou práci, aby si na to vytvořil více času. Dnes sem April dovezl ze školy.

Riley si prohlížela obličej svého bývalého manžela, když se zadíval na dveře ordinace. V mnoha ohledech vypadal jako jiný člověk. Není to tak dávno, kdy byl tak nepozorný, až byl jako rodič - delikvent. Vždycky trval na tom, že všechny Apriliny problémy jsou chybou Riley.

Ale Aprilino užívání drog a její blízké setkání s nucenou prostitucí v Ryanovi něco změnilo. Po pobytu na rehabilitační klinice strávila April doma s Riley už šest týdnů. Ryan ji často navštěvoval a připojil se k nim na den díkůvzdání. Někdy se zdálo, že jsou téměř jako funkční rodina.

Ale Riley si neustále připomínala, že nikdy skutečně funkční rodinou nebyli.

Mohlo by se to nyní změnit? říkala si. Chci, aby se to změnilo?

Riley se cítila rozervána, dokonce trochu provinile. Už dlouho se snažila přijmout, že její vlastní budoucnosti zřejmě nebude zahrnovat Ryana. Dokonce by v jejím životě mohl existovat i jiný muž.

Mezi ní a Billem byla vždycky určitá přitažlivost. Ale čas od času také bojovali a hádali se. Kromě toho byl jejich profesionální vztah dost náročný i bez milostného poměru.

Její milý a atraktivní soused od vedle, Blaine, se zdál být lepší volbou, zejména proto, že jeho dcera, Crystal, byla nejlepší kamarádkou April.

Přesto se Ryan občas, jako třeba teď, zdál být téměř tentýž muž, do kterého se před tolika lety zamilovala. Kam to spěje? To skutečně nevěděla.

Dveře ordinace se otevřely a doktorka Lesley Sloatová vyšla ven.

"Rádi bychom vás teď pozvaly dál," řekla s úsměvem.

Riley si už dávno oblíbila malou, podsaditou a dobromyslnou psycholožku a April ji měla zřejmě také ráda.

Riley a Ryan vešli do kanceláře a posadili se na pohodlná čalouněná křesla. Seděli čelem k April, která seděla na gauči vedle doktorky Sloatové. April se mírně usmívala. Doktorka Sloatová jí pokynula, aby začala mluvit.

"Tento týden se něco stalo," řekla April. "Je trochu těžké mluvit o ..."

Riley se zrychlil dech a cítila, jak jí srdce bije rychleji.

"Má to něco společného s Gabrielou," řekla April. "Možná by tu dnes měla být a také o tom mluvit, ale není tady, takže ..."

Hlas April se vytratil.

Riley byla překvapená. Gabriela byla statná žena středního věku z Guatemaly, která léta pracovala u rodiny jako hospodyně. Nastěhovala se k Riley a April a byla jako člen rodiny.

April se zhluboka nadechla a pokračovala, "Před pár dny mi řekla něco, co jsem vám neřekla. Ale myslím, že byste to měli vědět. Gabriela řekla, že musí odejít."

"Proč?" Riley zalapala po dechu.

Ryan vypadal zmateně. "Neplatíte jí dost?" zeptal se.

"Bylo to kvůli mě," řekla April. "Řekla, že už takhle dál nemůže. Řekla, že je to příliš velká zodpovědnost, snažit se o to, abych si neublížila nebo se nenechala zabít."

April se odmlčela. Do očí se jí nahrnuly slzy.

"Řekla, že je pro mě příliš snadné dostat se potají ven, aniž by o tom věděla. Že nemůže v noci spát a přemýšlí, zda nejsem v nějakém nebezpečí. Řekla, že teď, když už jsem zase zdravá, se hned odstěhuje."

Riley byla zděšená. Neměla ani ponětí že Gabriela myslí na takové věci.

"Prosila jsem ji, aby neodcházela," řekla April. "Plakala a ona plakala taky. Ale nemohla jsem změnit její názor a byla jsem vyděšená."

April potlačila vzlyk a utřela si oči kapesníkem.

"Mami," řekla April, "ve skutečnosti jsem si klekla na kolena. Slíbila jsem jí, že už nikdy, nikdy se kvůli mě nebude muset takhle cítit. Konečně... nakonec mě objala a řekla, že neodejde, pokud svůj slib dodržím. A já to udělám. Opravdu to udělám. Mami, tati, nikdy nedopustím, aby jste se vy nebo Gabriela o mě museli takhle znovu bát. "

Doktorka Sloatová poplácala April po ruce a usmála se na Riley a Ryana.

Řekla, "Myslím, že to co se April snaží říct je, že se změnila."

Riley spatřila, jak si Ryan vyndal kapesník a osušil si oči. Plakat ho viděla jen velmi zřídka kdy. Ale chápala, jak se cítí. Cítila, jak jí dojetí škrábalo až v krku. Byla to Gabriela – ne Riley nebo Ryan – kdo April přiměl na vše pohlédnout jinýma očima.

I tak byla Riley neuvěřitelně vděčná, že její rodina bude na Vánoce pohromadě a v dobrém zdraví. Nevšímala si děsu, který číhal hluboko v jejím nitru, hrozného pocitu, že zrůdy v jejím životě její dovolenou zhatí.

KAPITOLA TŘETÍ

Když Shane Hatcher vešel do vězeňské knihovny na Štědrý den, hodiny na stěně ukazovaly přesně dvě minuty před celou.

Perfektní načasování, pomyslel si.

Za pár minut bude na svobodě.

Pobavilo ho, když tu a tam viděl viset vánoční ozdoby – vše bylo, samozřejmě, vyrobené z barevného polystyrenu, nic nebylo těžké nebo s hranami nebo užitečné, jako třeba lano. Hatcher strávil v Sing Singu nespočet vánočních svátků a myšlenka na snahu navodit zde sváteční atmosféru mu vždy připadala absurdní. Když uviděl Freddyho, mlčenlivého vězeňského knihovníka s červeným kloboukem Santy, téměř se nahlas zasmál.

Freddy seděl u stolu, otočil se k němu a mrtvolně se usmál. Ten úsměv Hatcherovi naznačoval, že vše je připraveno podle plánu. Hatcher mlčky přikývl a usmál se na něj. Pak Hatcher zašel mezi dvě police a čekal.

Jak hodiny odbily celou, Hatcher zaslechl, jak se otevírají dveře pro nakládku na vzdálenějším konci knihovny. Za pár okamžiků přišel řidič kamionu, který tlačil velký plastový koš na kolečkách. Dveře pro nakládku se za ním hlučně zavřely.

"Co pro mě tento týden máš, Badere?" Zeptal se Freddy.

"Co si myslíš, že mám?" řekl řidič. "Knihy, knihy, knihy."

Řidič se rychle podíval směrem, kde Hatcher stál a pak se odvrátil. Řidič byl samozřejmě součástí plánu. Od toho momentu se řidič a Freddy k Hatcherovi chovali, jako by tam vůbec nebyl.

Skvělé, pomyslel si Hatcher.

Bader a Freddy společně vyložili knihy na ocelový stůl na kolečkách.

"A co si takhle dát ve skladu šálek kávy?" Nabídl Freddy řidiči. "Nebo třeba trochu horkého vaječného koňaku? Podává se během svátků."

"To zní báječně."

Oba muži ležérně klábosili, zatímco zmizeli za kyvnými dvojitými dveřmi za knihovnou.

Hatcher chvíli klidně stál a studoval přesnou polohu plastového koše. Podplatil dozorce, aby kousek po kousku každý den posunula bezpečnostní kamery do momentu, než se v knihovně vytvořil slepý bod – kterého si dozorci, kteří monitory sledovali, dosud nevšimli. Vypadalo to, že řidič se do tohoto místa dokonale strefil.

Hatcher tiše vyšel zpoza polic a vsoukal se do koše. Řidič nechal v dolní části hrubý a těžký povlak na balení. Hatcher si přes sebe povlak přetáhl.

Nyní nastala jediná fáze Hatcherova plánu, kdy se podle něj mohlo něco pokazit. Ale i kdyby někdo do knihovny přišel, pochyboval, že by se obtěžoval podívat dovnitř do koše. Jiní lidé, kteří by mohli podrobněji dodávku kontrolovat při výjezdu, byli také podplaceni.

Ne, že by měl strach nebo by byl nervózní. Takové emoce nepocítil již tři dekády. Muž, který neměl v životě co ztratit, neměl žádný důvod k úzkosti a neklidu. Jediná věc, která mohla vzbudit jeho zájem, byl příslib nepoznaného.

Ležel pod povlakem a pozorně poslouchal. Slyšel, jak nástěnné hodiny odpočítaly minutu.

Ještě pět minut, pomyslel si.

Takový byl plán. Těch pět minut poskytovalo Freddymu příležitost vše popřít. Mohl upřímně říci, že Hatchera neviděl do koše vlézt. Mohl by říct, že si myslel, že Hatcher už z knihovny odešel. Až uplyne pět minut, Freddy a řidič se vrátí a Hatcher bude odvezen z knihovny ven a pak i z vězení.

Mezitím nechal Hatcher své myšlenky bloudit a myslel na to, co se svou svobodou podnikne. Nedávno zaslechl nějaké zprávy, za které to riziko stálo – byly dokonce zajímavé.

Hatcher se usmál, když si vzpomněl na jinou osobu, která by se o jeho útěk zajímala. Přál si, aby viděl tvář Riley Paige až zjistí, že je na svobodě.

Tiše se zasmál.
Bude pěkné ji znovu spatřit.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Riley sledovala, jak April otevírá krabici s vánočním dárkem, který jí koupil Ryan. Podivovala se, jak je na vkus své dcery Ryan poslední dobou naladěný.

April se usmála, když vytáhla náramek s přívěskem.

"To je nádhera, tati!" řekla a dala mu pusu na tvář.

"Slyšel jsem, že je to dneska docela moderní," řekl Ryan.

"To je!" Řekla April. "Díky!"

Pak na Riley sotva znatelně mrkla. Riley potlačila smích. Nebylo to ani pár dní co April Riley říkala, jak moc tyto hloupé náramky, které nosily všechny dívky, nenávidí. Navzdory tomu April skvěle předstírala své nadšení.

Riley samozřejmě věděla, že to není pouze hrané. Viděla, že April těší, že se její otec alespoň pokusil koupit vánoční dárek, který by se jí mohl líbit.

Riley cítila něco podobného kvůli drahé kabelce, kterou pro ni Ryan koupil. Vůbec to nebyl její styl a nikdy ji nepoužije – s výjimkou případů, kdy bude Ryan na blízku. A domnívala se, že se Ryan cítil naprosto stejně kvůli peněžence, kterou mu ona a April koupily.

Snažíme se být zase rodina, pomyslela si Riley.

A v tu chvíli se zdálo, že se jim to daří.

Bylo štědrovečerní ráno a Ryan zrovna přišel, aby s nimi den strávil. Riley, April, Ryan a Gabriela seděli poblíž praskajícího krbu a popíjeli horkou čokoládu. Z kuchyně zavanula lahodná vůně slavnostní štědrovečerní večeře, kterou připravila Gabriela.

Riley, April a Ryan měli na sobě šátky, které pro ně Gabriela vyrobila, a Gabriela měla na nohou pantofle s chmýřím, které pro ni April a Riley koupily.

Zazvonil zvonek a Riley šla otevřít. Její soused, Blaine, a jeho dospívající dcera, Crystal, stáli venku.

Riley byla zároveň nadšená a nesvá, že je vidí. V minulosti Ryan projevil vůči Blainovi víc než jen trochu žárlivosti — a ne bezdůvodně, přiznala Riley. Popravdě jí přišel docela atraktivní.

Riley se neudržela a musela k sobě Billa a Ryana přirovnávat. Blaine byl o pár let mladší než ona, byl štíhlý se a fit, a jí se líbila skutečnost, že nebyl tak domýšlivý, aby maskoval své ustupující čelo.

"Pojďte dál!" Řekla Riley.

"Omlouvám se, ale nemůžeme," řekl Blaine. "Musím se vrátit do restaurace. Přivedl jsem ale Crystal."

Blaine vlastnil oblíbenou restauraci v centru. Riley si uvědomila, že by neměla být překvapena, že má otevřeno na Štědrý den. Dnešní sváteční večeře v Blainově grilu musí být vynikající.

Crystal spěchala dovnitř a připojila se ke skupině u krbu. Za chichotání se s April okamžitě pustily do dobývání dárků, které jedna pro druhou koupila.

Riley a Blaine si diskrétně vyměnili svá vánoční přání, pak Blaine odešel. Když se Riley vrátila ke skupině, Ryan vyhlížel kysele. Riley schovala přání, aniž by ho otevřela. Počká, až bude Ryan pryč.

Můj život je rozhodně složitý, pomyslela si. Ale začínal vypadat téměř jako normální život, způsob života, ze kterého by se mohla těšit.

*

Rileyny kroky se rozléhaly po velké tmavé místnosti. Náhle zaznělo hlučné cvaknutí pojistek. Světlo se rozsvítilo a na pár vteřin ji oslepilo.

Riley se ocitla v chodbě, která vypadala jako muzeum voskových figurín s hrozivými exponáty. Napravo od ní bylo u stromu nahé ženské tělo, roztažené jako panenka. Po její levici byla mrtvá žena, omotaná řetězem a visela na pouliční lampě. Kousek dál bylo vystaveno několik ženských těl s rukama svázanýma za zády. Za nimi byla vyhladovělá mrtvá těla s groteskně uspořádanými údy.

Riley poznala každou scénu. Byly to všechny případy, na kterých v minulosti pracovala. Vstoupila do vlastní osobní komnaty hrůz.

Ale co tady dělá?

Náhle zaslechla mladý hlas, který vyděšeně vykřikl.

"Riley, pomoz mi!"

Podívala se přímo před sebe a spatřila siluetu mladé dívky, která zoufale pozvedla paže.

Vypadala jako Jilly. Byla opět v nesnázích.

Riley se k ní rozeběhla. Ale pak se rozsvítilo další světlo a odhalilo, že to vůbec není silueta Jilly.

Byl to prošedivělý starý muž, který měl na sobě kompletní uniformu plukovníka námořní pěchoty.

Byl to Rileyn vlastní otec. A smál se tomu, že se Riley zmýlila.

"Nečekala jsi, že najdeš někoho naživu, viď?" řekl. "Nejsi nikomu k ničemu, pokud nejsou mrtví. Kolikrát ti to mám říkat?"

Riley byla zmatená. Její otec zemřel před několika měsíci. Nechyběl jí. Snažila se, aby na něj nikdy nemyslela. Vždycky to byl tvrdý muž, který jí vždycky způsobil jen bolest.

"Co tady děláš?" Zeptala se Riley.

"Jen jedu kolem." Zasmál se. "Jen kontroluju, jak si mrvíš život. Vidím, že to je stejný, jako vždycky."

Riley se na něj chtěla vrhnout. Chtěla ho udeřit tak silně, jak jen mohla. Ale ocitla se na místě jako přibitá.

Pak se ozval hlasitý bzučivý zvuk.

"Kéž bychom si mohli promluvit," řekl. "Ale máš jinou práci."

Bzučení zesílilo a bylo hlasitější. Její otec se otočil a šel pryč.

"Nikdy jsi nikomu nezpůsobila nic dobrého," řekl. "Ani sama sobě."

Riley otevřela oči. Uvědomila si, že jí zvoní telefon. Čas ukazoval 6:00 hodin.

Viděla, že to je telefonát z Quantica. Telefonát v tuto hodinu musel znamenat nějakou katastrofu.

Zvedla telefon a uslyšela přísný hlas jejího šéfa týmu, zvláštního agenta, velitele Brenta Mereditha.

"Agentko Paige, potřebuji vás okamžitě ve své kanceláři," řekl. "Je to rozkaz."

Riley si promnula oči.

"Co se děje?" zeptala se.

Následovala krátká odmlka.

"To budeme muset probrat osobně," řekl.

Pak telefonát ukončil. Riley chvíli zmateně přemýšlela, zda ji čeká důtka za její chování. Ale ne, byla mimo službu už několik měsíců. Volání od Mereditha mohlo znamenat jen jediné.

Jde o případ, pomyslela si Riley.

O dovolené by jí z žádného jiného důvodu nevolal.

A z Meredithova tónu hlasu cítila, že to bude velké – možná i převratné.

KAPITOLA PÁTÁ

Rileyny obavy stouply, když vešla do budovy ÚACH. Když vešla do kanceláře Brenta Mereditha, velitel seděl u stolu a čekal na ni. Velký muž s ostrými afroamerickými rysy, Meredith měl jako vždy impozantní vzhled. Právě teď ale také vypadal ustaraně.

Bill zde byl také. Riley z jeho výraz poznala, že neví, čeho se schůzka týká.

"Posaďte se, agentko Paige," řekl Meredith.

Riley se posadila na volnou židli.

"Omlouvám se, že jsem narušil vaši dovolenou," řekl Meredith Riley. "Už je dlouho, co jsme spolu hovořili. Jak se máte?”

Riley byla překvapena. To nebyl styl Mereditha, zahájit schůzku tímto způsobem – s omluvou a dotazem, jak se jí daří. Normálně šel přímo k věci. Jistě věděl, že byla na dovolené kvůli krizi s April. Riley pochopila, že to Mereditha skutečně zajímalo. I tak jí to najednou připadlo divné.

"Jsem na tom lépe, díky," řekla.

"A vaše dcera?" Zeptal se Meredith.

"Zotavuje se dobře, děkuji," řekla Riley.

Meredith na ni chvíli upřel mlčky zrak.

"Doufám, že jste připravena vrátit se do práce," řekl Meredith. "Protože jestli jsme vás někdy potřebovali na případu, pak je to tenhle."

Riley nechápala, čekala na vysvětlení.

Meredith konečně řekl, "Shane Hatcher utekl z nápravného zařízení v Sing Singu."

Jeho slova ji zasáhla, jako by na ni spadla tuna cihel. Riley byla rád, že sedí.

"Můj Bože," řekl Bill a vypadal podobně ohromeně.

Riley Shana Hatchera dobře znala – lépe, než by si přála. Odseděl si několik desítek let a čekalo ho doživotí, bez možnosti podmínečného propuštění. Během svého pobytu za mřížemi se stal odborníkem v kriminologii. Publikoval články v odborných časopisech dával hodiny v rámci akademických programů věznice. Riley ho v Sing Singu několikrát navštívila, když potřebovala poradit ohledně aktuálních případů.

Návštěvy byly ale zneklidňující. Zdálo se, že k ní Hatcher cítí zvláštní náklonnost. A Riley hluboko uvnitř věděla, že je jím sama více fascinována, než by měla být. Myslela si, že to je pravděpodobně nejinteligentnější muž, jakého kdy potkala – a také možná ten nejnebezpečnější.

Po každé návštěvě si přísahal, že už za ním nikdy nepůjde. Teď si příliš dobře vzpomněla na poslední návštěvu Sing Singu a jak odcházela z místnosti pro návštěvy.

"Už sem za tebou nikdy nepřijdu," řekla mu.

"Možná už sem za mnou nebudeš muset přijít," odpověděl.

Teď jí ta slova připadala nepříjemně jasnozřivá.

"Jak uprchl?" Zeptala se Riley Mereditha.

"Nemám mnoho podrobností," řekl Meredith. "Ale jak asi víte, strávil spoustu času ve vězeňské knihovně, a zde často pracoval jako asistent. Včera tam byl, když přišla dodávka s knihami. Musel se vytratit dodávkou, která knihy přivezla. Včera pozdě večer, asi v té době, kdy si dozorci všimli, že zmizel, byla nalezena opuštěná dodávka pár kilometrů od Ossiningu. Po řidiči nebylo ani stopy."

Meredith se opět odmlčel. Riley snadno uvěřila tomu, že Hatcher takový odvážný útěk připravil. I co se týče řidiče, Riley ani nechtěla pomyslet na to, co se s ním mohlo stát.

Meredith se naklonil přes stůl k Riley.

"Agentko Paige, znáte Hatchera lépe, než kdokoli jiný. Co nám o něm můžete říct?"

Riley se stále vzpamatovávala ze zpráv a zhluboka se nadechla.

Řekla: "Během svého mládí byl Hatcher gangster v Syracuse. Na to, že to je otřelý zločinec, tak byl nezvykle brutální. Lidé mu říkali ´Řetězový Shane´, protože rád k smrti ubíjel rivaly gangu řetězy."

Riley se odmlčela, vzpomínala na to, co jí Shane řekl.

"Jistý policista na pochůzce se rozhodl, že Hatchera dostane. Hatcher mu to oplatil tím, že ho řetězy rozdrtil k nepoznání. Jeho zmrzačené tělo zanechal na jeho verandě, aby ho tam našla jeho rodina. Tehdy Hatchera chytli. Pak strávil třicet let ve vězení. Neměl se nikdy dostat ven."

Znovu nastalo ticho.

"Nyní je mu padesát pět let," řekl Meredith. "Myslel bych si, že po třiceti letech ve vězení nebude stejně nebezpečný, jako v mládí."

Riley zavrtěla hlavou.

"Tak to byste se mýlil," řekla. "Tenkrát to byl jen ignorantský syčák. Neměl ani tušení o jeho vlastním potenciálu. Ale během let získal rozsáhlé vědomosti. Ví, že je génius. A nikdy neprojevil žádné skutečné výčitky. Za léta ze sebe vytvořil uhlazenou osobnost. A ve vězení se choval dobře – díky tomu se mu dostává privilegií, i když to nezkrátí délku jeho trestu. "Ale jsem si jistá, že je zlý a nebezpečný, než byl předtím."

Riley se na chvíli zamyslela. Něco ji trápilo. Nemohla určit, co to je.

"Ví někdo, proč?" zeptala se.

"Proč co?" Tázal se Bill.

"Proč utekl."

Bill a Meredith se na sebe nechápavě podívali.

"Proč někdo uteče z vězení?" Zeptal se Bill.

Riley pochopila, jak zvláštně její otázka zněla. Vzpomněla si, jak s ní jednou Bill zašel za Hatcherem.

"Bille, ty jsi s ním mluvil," řekla. "Připadal ti – no, nespokojený? Neklidný?"

Bill zamyšleně svraštil obočí.

"Ne, vlastně se zdálo..."

Jeho hlas se vytratil.

"Že je téměř spokojený?" Riley dokončila jeho myšlenku. "Zdá se, že mu vězení vyhovuje. Nikdy jsem neměla pocit, že by toužil po svobodě. Působí téměř bezstarostně, na nic v životě se neupoutává. Podle toho, co vím, nemá žádné touhy. Svoboda mu nemůže nabídnout, o co má zájem. A nyní je na útěku, je z něj hledaný muž. Proč se rozhodl pro útěk? A proč teď?"

Meredith zabubnoval prsty o stůl.

"Jak jste to skončili, když jste ho viděla naposledy?" zeptal se. "Rozešli jste se v dobrém?"

Riley sotva potlačila úsměv.

"Nikdy se nerozcházíme v dobrém," řekla.

Pak po pauze dodala, "Chápu, co myslíte. Přemýšlíte, jestli jsem jeho cílem."

"Je to možné?" Zeptal se Bill.

Riley neodpověděla. Znovu si vzpomněla na to, co řekl Hatcher.

"Možná už sem za mnou nebudeš muset přijít."

Byla to hrozba? To Riley netušila.

Meredith řekl: "Agentko Paige, nemusím vám říkat, že toto bude náročný a velmi sledovaný případ. Zatímco mluvíme, médii se šíří zvěsti. Úniky z vězení jsou vždy velkými zprávami. Mohou dokonce způsobit veřejnou paniku. Ať má za lubem cokoliv, musíme ho rychle zastavit. Kéž byste se nemusela vrátit k případu, který je tak nebezpečný a náročný. Jste připravena? Cítíte se na to?"

Riley se pocítila podivné mravenčení, když nad tou otázkou přemýšlela. Byl to pocit, který před přijetím případu pociťovala jen zřídka. Chvíli trvalo, než si uvědomila, že ten pocit byl strach, čistý a jednoznačný.

Ale nebyl to strach o její vlastní bezpečnost. Bylo to něco jiného. Bylo to něco nepopsatelného a iracionálního. Možná to byla skutečnost, že ji Hatcher tak dobře znal. Ze zkušenosti věděla, že všichni vězni chtěli za své informace něco na oplátku. Ale Hatchera nezajímala obvykle nabízená whisky nebo cigarety. Jeho vlastní něco za něco bylo jednoduché a hluboce znepokojující.

Chtěl, aby mu řekla něco o sobě.

"Něco, co nechceš, aby lidé věděli," řekl. Něco, co bys nechtěla, aby někdo věděl."

Riley se podřídila, možná příliš snadno. Teď o ní Hatcher věděl spoustu věcí – že selhala jako matka, že nenáviděla svého otce a nechtěla jít na jeho pohřeb, že je mezi ní a Billem sexuální napětí a že někdy – stejně tak jako Hatcher – pociťovala velké uspokojení z násilí a zabíjení.

Vzpomněla si, co řekl během její poslední návštěvy.

"Já tě znám. V některých ohledech tě znám líp, než ty znáš sama sebe."

Mohla svůj důvtip s takovým člověkem porovnávat? Meredith tam seděl a trpělivě čekal na odpověď na svou otázku.

"Jsem připravená," řekla a snažila se znít jistěji, než se sama cítila.

"Dobrá," řekl Meredith. "Jak myslíte, že bychom měli pokračovat?"

Riley se na chvíli zamyslela.

"Bill a já se musíme podívat na všechny informace o Shanu Hatcherovi, které má agentura k dispozici," řekla.

Meredith přikývl a řekl:, "Už mám Sama Florese, který věci připravuje."

*

O pár minut později byli Riley, Bill a Meredith v konferenční místnosti ÚACH, hleděli na obrovský multimediální displej, který dal Sam Flores dohromady. Flores byl laboratorní technik s černými obroučkami brýlí.

"Myslím, že mám všechno, co byste mohli chtít vidět," řekl Flores. "Rodný list, záznamy o zatčení, soudní přepisy, všechno."

Riley viděla, že to je impozantní expozice. A rozhodně neponechávala moc prostoru pro představivost. Byla tam několik hrůzných fotografií obětí zavražděných Shanem Hatcherem, včetně rozsekaného policajta, který ležel na své přední verandě.

"Jaké informace máme o policajtovi, kterého Hatcher zabil?" Zeptal se Bill.

Flores zobrazil soubor fotografií zdatně vyhlížejícího policisty.

"Hovoříme o důstojníkovi Lucienovi Waylesovi, když zemřel v roce 1986, bylo mu čtyřicet šest let," řekl Flores. "Byl ženatý a měl tři děti, byla mu udělena medaile za statečnost, byl populární a uznávaný. FBI se spojila s místními poldy a dostali Hatchera pár dnů poté, co byl Wayles zabit. Je úžasné, že Hatchera nezbili přímo na místě na kaši."

Při prohlížení obrazovky se Riley nejvíce dotkla fotografie samotného Hatchera. Sotva ho poznala. Ačkoliv ten muž, kterého znala, zastrašoval, podařilo se mu působit jako by byl slušný a dokonce se choval jako knihomol, s brýlemi na čtení, které mu vždy seděly na nose. Mladý Afroameričan na snímcích z roku 1986 měl štíhlou, tvrdou tvář a krutý, prázdný pohled. Riley nemohla uvěřit, že to byla tatáž osoba.

I když byl přehled podrobný a úplný, Riley nebyla spokojená. Myslela, že Shana Hatchera zná stejně dobře jako ostatní živé bytosti. Ale tohoto Shana Hatchera neznala – tohoto zlého, mladého gangstera, zvaného "Řetězový Shane."

Musím ho poznat, pomyslela si.

Jinak pochybovala o tom, že ho dokáže chytit.

Nějak měla pocit, že studený pocit z pohledu na digitální přehled, její snahu maří. Potřebovala něco reálnějšího – skutečné lesklé fotografie se záhyby a roztřepenými okraji, zažloutlé a potrhané spisy a dokumenty.

Zeptala se Florese, "Mohla bych se podívat na originály těchto materiálů?"

Flores si mírně nedůvěřivě odfrkl.

"Promiň, agentko Paige – ale ani náhodou. FBI skartovala všechny jeho spisy v roce 2014. Nyní je vše naskenované a digitalizované. To, co vidíš je vše, co máme."

Riley si zklamaně povzdechla. Ano, vzpomněla si skartaci milionů papírových dokumentů. Jiní agenti si stěžovali, ale tehdy jí to nepřipadalo jako problém. Teď prahla po staromódním stylu, kdy si mohla papíry osahat.

Ale právě teď bylo důležité přijít na to, jaký bude Hatcherův další krok. Něco ji napadlo.

"Kdo byl ten policista, který dostal Hatchera za mříže?" zeptala se. "Pokud je ještě naživu, Hatcher by se na něj mohl zaměřit."

"Nebyl to místní policajt," řekl Flores. "A nebyl to ´on.´"

Zobrazil starou fotku agentky.

"Jmenovala se Kelsey Spriggeová. Byla agentkou FBI v kanceláři v Syracuse – v té době jí bylo třicet pět let. Nyní jí je sedmdesát, je v důchodu a žije v Searcy, ve městě, které je v blízkosti Syracuse."

Riley byl překvapena, že Spriggeová je žena.

"Musela do úřadu nastoupit –" začala Riley.

Flores její myšlenku dokončil.

"Přihlásila se v roce 1972, v té době tělo J. Edgara sotva stačilo vychladnout. V té době bylo ženám konečně umožněno stát se agentkami. Předtím pracovala u místní policie."

Riley byl ohromena. Kelsey Spriggeové prožila převratné historické změny.

"Co mi o ní můžeš říct?" Zeptala se Riley Florese.

"No, je to vdova a má tři děti a tři vnoučata."

"Zavolej šéfovi tamější kanceláře FBI a řekni jim, aby udělali, co je v jejich silách, aby udrželi Spriggeovou v bezpečí," řekla Riley. "Je ve vážném nebezpečí."

Flores přikývl.

Pak se obrátila na Mereditha.

"Pane, budu potřebovat letadlo."

"Proč?" zeptal se zmateně.

Zhluboka se nadechla.

"Shane by mohl být na cestě za Spriggeovou, aby ji zavraždil," řekla. "A já chci vidět ji jako první."

KAPITOLA ŠESTÁ

Jak tryskáč FBI dosedl na dráhu mezinárodního letiště Syracuse Hancock, Riley si vzpomněla na něco, co jí její otec řekl včera ve snu.

"Nejsi nikomu k ničemu, pokud nejsou mrtví."

Riley byla zasažena ironií jeho slov. Toto byl snad první případ, který jí byl přiřazen, ve kterém nebyl právě někdo zavražděn.

Ale to se pravděpodobně brzy změní, pomyslela si.

O Kelsey Spriggeovou měla obzvlášť velkou starost. Chtěla se s tou ženou setkat tváří v tvář a vidět, že je v pořádku. Pak bude záležet na Riley a Billovi, aby v pořádku zůstala, a to by také znamenalo, že musí vypátrat Shana Hatchera a dostat ho zpět do vězení.

Jak letadlo pojíždělo k terminálu, Riley viděla, že se vydala do opravdové zimní říše. Ačkoli byla přistávací dráha čistá, obrovské hory sněhu dokazovaly, kolik práce musely pluhy v poslední době odvést.

To byla jiná scenérie, při porovnání s Virginií – a ta změna byla vítaná. Riley si teď uvědomila, jak moc novou výzvu potřebovala. Zavolala z Quantica Gabriele, aby vysvětlila, že je na cestě za novým případem. Gabriela z ní měla radost a ujistila ji, že se o April ráda postará.

Když letadlo zastavilo, Riley a Bill popadli svou výstroj a sešli po schodech na ledovou dráhu. Když ve tváři ucítila silný chlad, byla ráda, že v Quanticu nafasovala velkou bundu s kapucí.

Směrem k nim se vydali dva muži a představili se jako agenti McGill a Newton z úřadu FBI v Syracuse.

"Jsme tu proto, abychom pomohli jak jen můžeme," řekl McGill Billovi a Riley, zatímco všichni společně spěchali do terminálu.

Riley položila první otázku, která jí vytanula na mysl.

"Dohlíží někdo na Kelsey Spriggeovou? Jste si jisti, že je v bezpečí?"

"Před jejím domem v Searcy je několik místních poldů," řekl Newton. "Jsme si jisti, že je v pořádku."

Riley si přála, aby se cítila stejně jistě.

Bill řekl, "Tak dobře. Teď už jen potřebujeme něco, co nás dopraví do Searcy."

McGill řekl: "Searcy není daleko od Syracuse a silnice jsou v průjezdné. Přivezli jsme SUV, které můžete použít, ale... no, ale jste zvyklí na řízení v severské zimě? "

"Víte, Syracuse vždycky vyhraje cenu Zlaté sněhové koule," dodal Newton s rošťácky.

"Zlaté sněhové koule?" Zeptala se Riley.

"To je státní cena New Yorku za nejvíce sněhu," řekl McGill. "Jsme šampioni. Máme trofej, která to může dokázat."

"Možná by vás tam měl zavést jeden z nás," řekl Newton.

Bill se zasmál. "Díky, ale myslím, že to zvládneme. Před několika lety jsem byl přeřazen na zimní období do Severní Dakoty. Dostal jsem pořádnou dávku školení v ježdění během zimy."

Přestože to neřekla, Riley se také cítila dostatečně připravená na tento druh jízdy. Učila se řídit v horách ve Virginii. Sníh tam nikdy nebyl tak hluboký jako tady, ale vedlejší silnice nebyly nikdy dost rychle prohrábnuté. Pravděpodobně na zledovatělých silnicích strávila tolik času, jako všichni tady.

Ale neměla problém s tím, aby řídil Bill. Teď měla největší starost o bezpečnost Kelsey Spriggeové. Bill si vzal klíče a vydali se na cestu.

"Musím říct, že je fajn, že spolu můžeme zase pracovat," řekl Bill během jízdy. "Myslím, že to je ode mě sobecké. Rád pracuji s Lucy, ale to není totéž."

Riley se usmála. Také měla dobrý pocit, že s Billem znovu spolupracuje.

"Přesto si jedna moje část přeje, aby ses nevrátila zrovna do tohoto případu," dodal Bill.

"Proč ne?" Zeptala se Riley překvapeně.

Bill zavrtěl hlavou.

"Mám prostě špatný pocit," řekl. "Pamatuješ, taky jsem se setkal s Hatcherem. To už musí být něco, aby mě to vyděsilo, ale... on je třída sama o sobě. "

Riley to nevyslovila, ale nemohla nesouhlasit. Věděla, že Hatcher se během Billovy návštěvy dotkl jeho citlivých míst. Díky neomylnému instinktu získal dlouholetý vězeň bystré postřehy z Billova osobního života.

Riley si vzpomněla, jak Hatcher ukázal na Billův snubní prstýnek a řekl:

"Zapomeňte na snahu vyřešit to s vaší ženou. Nemůže se to podařit."

Hatcher měl pravdu a Bill byl nyní uprostřed ošklivého rozvodu.

Na konci téže návštěvy řekl Riley něco, co ji stále pronásledovalo.

"Přestaň se tomu bránit."

Dodnes neví, co měl Hatcher na mysli tím, že by měla přestat bojovat. Ale pocítila nevysvětlitelný strach, že to jednoho dne zjistí.

*

Za malou chvíli Bill zaparkoval vedle obrovské hromady rozoraného sněhu před domem Kelsey Spriggeové v Searcy. Riley poblíž spatřila zaparkované policejní auto, ve kterém bylo pár uniformovaných policistů. Ale dva policisté v autě v ní nevyvolali příliš důvěry. Brutální a geniální zločinec, který uprchl ze Sing Singu, s nimi mohl udělat krátký proces, kdyby si to usmyslel.

Bill a Riley vystoupili z auta a ukázali své odznaky policistům. Poté šli po odhrnutém chodníku směrem k domu. Byl to tradiční dvoupatrový dům se sedlovou střechou a uzavřenou verandou, a byl pokrytý vánočním osvětlením. Riley zazvonila na zvonek.

Dveře otevřela žena s okouzlujícím úsměvem. Byla štíhlá a fit a byla sportovně oblečená. Její výraz byl rozzářený a veselý.

"Tedy, vy musíte být agenti Jeffreys a Paige," řekla. "Já jsem Kelsey Spriggeová. Pojďte dál. Pojďte z té hrozné zimy."

Kelsey Spriggeová vedla Riley a Billa do útulného obývacího pokoje s hořícím krbem.

"Dali byste si něco k pití?" zeptala se. "Samozřejmě, jste ve službě. Dojdu pro kávu."

Odešla do kuchyně a Bill a Riley se posadili. Riley se rozhlédla kolem po vánočních ozdobách a po tuctu zarámovaných fotografií, které visely na zdi a byly vystavené na nábytku. Byly to fotky Kelsey Spriggeové v různých obdobích jejího dospělého života, s dětmi a vnoučaty všude kolem ní. Na mnoha fotkách stál po jejím boku usmívající se muž.

Riley si vzpomněla, že Flores říkal, že je vdova. Z fotografií Riley usuzovala, že vedli dlouhé, šťastné manželství. Kelsey Spriggeové se nějakým způsobem podařilo dokázat něco, co bylo na Riley vždy příliš. Žila naplňující, milující rodinný život a přitom pracovala jako agentka FBI.

Riley se jí chtěla zeptat, jak se jí to podařilo. Ale teď nebyla samozřejmě vhodná doba.

Žena se rychle vrátila s podnosem s dvěma šálky kávy, smetanou a cukrem a – to Riley překvapilo – pro sebe přinesla skotskou s ledem.

Riley byla z Kelsey užaslá. Na sedmdesátiletou ženu byla velmi čiperná a plná života a tvrdší, než většina žen, které potkala. Určitým způsobem měla Riley pocit, jako by se dívala na to, v co se ona sama jako žena změní.

"Tak tedy," řekla Kelsey a s úsměvem se posadila. "Škoda, že naše počasí není příjemnější."

Riley byl překvapena její bezstarostnou pohostinností. Za těchto okolností by si myslela, že by žena měla být opravdu zděšená.

"Paní Spriggeová –" začal Bill.

"Kelsey, prosím," přerušila ho žena. "A...já vím, proč jste tady. Bojíte se, že po mě jde Shane Hatcher, že bych mohla být jeho první cíl. Myslíte si, že mě chce zabít."

Riley a Bill se na sebe podívali s beznadějným výrazem.

"A samozřejmě, to je důvod, proč je venku policie," řekla Kelsey a stále se sladce usmívala. "Nabídla jsem jim, aby sem zašli a ohřáli se, ale nechtějí. Ani mě nenechali jít si dnes odpoledne

zaběhat! Taková škoda, já tak si tak ráda jdu zaběhat v tomto chladném počasí. No, nemám strach, že budu zavražděna a myslím si, že vy byste se také neměli obávat. Opravdu si nemyslím že má Shane Hatcher v úmyslu něco takového provést."

Riley téměř vyhrkla: "Proč ne?"

Místo toho řekla opatrně, "Kelsey, vy jste ho chytila. Postavila jste ho před spravedlnost. Svůj život strávil ve vězení kvůli vám. Vy můžete být důvodem, proč se dostal ven."

Kelsey chvíli nic neříkala. Dívala se na pistoli v Rileyně pouzdře.

"Jakou zbraň máte u sebe, drahá?" zeptala se.

"Glock, čtyřicet kalibrů," řekla Riley.

"To je hezké!" Řekla Kelsey. "Smím se na něj podívat?"

Riley podala Kelsey svou zbraň. Kelsey vytáhla zásobník a zbraň si prohlížela. Zacházela s ní znalecky.

"Glock se objevil příliš na to, abych ho mohla použít v terénu," řekla. "Ale mně se líbí. Polymerový rám je příjemný – velmi lehký, má vynikající rovnováhu. Líbí se mi, jak je uspořádán."

Vrátila zpět zásobník a podala zbraň zpět Riley. Pak přešla ke stolu. Vyndala vlastní poloautomatickou pistoli.

"Shana Hatchera jsem dostala tímhle kouskem," řekla s úsměvem. Podala pistoli Riley, pak se posadila. "Model Smith a Wesson 459. Zranila jsem ho a odzbrojila. Můj partner ho chtěl zabít na místě – jako pomstu za policistu, kterého zabil. Ale já jsem to nedovolila. Řekla jsem mu, že jestli zabije Hatchera, budeme muset pochovat víc než jen jednu mrtvolu."

Kelsey se trochu začervenala.

"Ale, panečku," řekla. "Byla bych raději, kdyby se ten příběh nerozkřikl. Prosím, neříkejte to nikomu."

Riley jí vrátila zbraň.

"Každopádně jsem poznala, že s mým jednáním Hatcher souhlasil," řekla Kelsey. "Víte, on měl nastavený přísný kodex jednání, dokonce i jako gangster. Věděl, že dělám jen svou práci. Myslím, že to respektoval. A také byl vděčný. Nikdy o mě neprojevil žádný zájem. Dokonce jsem mu napsala několik dopisů, ale on nikdy neodpověděl. Nejspíš si ani nepamatuje moje jméno. Ne, já jsem si velmi jistá, že mě nechce zabít."

Kelsey se podívala se zájmem na Riley.

"Ale Riley – mohu vám říkat Riley? – řekla jste mi po telefonu, že jste ho navštívila a poznala ho. Musí být docela fascinující."

Riley si pomyslela, že v jejím hlase zaslechla náznak závisti.

Kelsey vstala ze svého křesla.

"Ale neposlouchejte mé blábolení, teď musíte polapit špatného člověka! A kdo ví, co by mohl plánovat, zatímco mluvíme. Mám nějaké informace, které by vám mohly pomoci. Pojďte, ukážu vám všechno, co mám. "

Vedla Riley a Billa spojovací chodbou ke dveřím suterénu. Riley znervózněla.

Proč to musí být v suterénu? pomyslela si.

Riley nějakou dobu ukrývala mírnou, ale iracionální fobii ze sklepů – byly to pozůstatky post-traumatické stresové poruchy, protože byla držena v zajetí v Petersonově vlhkém, stísněném úkrytu a ještě nedávno přemohla jiného vraha v temném sklepě.

Ale když Riley následovala Kelsey dolů po schodech, neviděla nic zlověstného. Suterén byla upraven jako pohodlná odpočívárna. V jednom rohu byla dobře osvětlená kancelář s psacím stolem, pokrytým papírovými složkami, nástěnka se starými fotografiemi a novinové výstřižky a několik pořadačů.

"Tady to je - vše, co byste mohli chtít vědět o ´Řetězovém Shanovi´ a jeho kariéře a pádu," řekla Kelsey. "Poslužte si. Zeptejte se, pokud vám něco nebude dávat smysl."

Riley a Bill si začali prohlížet složky. Riley byla překvapená a nadšená. Byl to fascinující, dokonce skličující objem informací, a mnohé z nich se nikdy nenaskenovaly do databáze FBI. Složka, kterou si prohlížela, byla nabitá zdánlivě nevýznamnými položkami, včetně ubrousků z restaurace ubrousky s ručně psanými poznámkami a nákresy, vztahujícími se k případu.

Otevřela další složku, která obsahovala fotokopie zpráv a dalších dokumentů. Riley si trochu pobaveně uvědomila, že si Kelsey jistě nesměla složky okopírovat nebo by je neměla držet. Originály už byly dávno po naskenování skartovány.

Jak Bill a Riley hloubali nad materiály, Kelsey poznamenala, "Hádám, že vás mohlo napadnout, proč tenhle případ prostě nenechám být. Někdy se nad tím sama podivuji."

Na chvíli se zamyslela.

"Shane Hatcher byl mým jediným střetem se skutečným zlem," řekla. "Během mých prvních čtrnácti let u FBI jsem víceméně jen ozdobila kancelář v Syracuse – sloužila jsem jen jako žena - symbol. Ale pracovala jsem na tomto případu od základů, hovořila jsem s gangstery na ulici, převzala jsem velení týmu. Nikdo nečekal, že bych mohla dostat Hatchera. Ve skutečnosti si nikdo nebyl jistý, jestli ho někdo dostane. Ale já ho dostala."

Riley se teď dívala do složky s fotografiemi nevalné kvality, které se úřad zřejmě neobtěžoval ani skenovat. Kelsey dobře věděla, že je lepší je nevyhazovat.

Na jedné byl policista, který seděl v kavárně a mluvil s gangsterem. Riley mladého muže okamžitě poznala, byl to Shane Hatcher. Chvíli jí trvalo, než poznala policistu.

"To je důstojník, kterého Hatcher zabil, že ano?" Řekla Riley.

Kelsey přikývla.

"Důstojník Lucien Wayles," řekla. "To jsem vyfotografovala já."

"Co s Hatcherem řeší?"

Kelsey se významně usmála.

"No, to je docela zajímavé," řekla. "Předpokládám, že jste slyšeli, že důstojník Wayles byl bezúhonný, vyznamenaný policista. To je to, co místní policisté stále chtějí, aby si všichni mysleli. Ve skutečnosti byl zkorumpovaný na kost. Na tomto obrázku se setkal s Hatcherem a doufal, že s ním uzavře dohodu – o části zisku za to, že se nebude vměšovat do Hatcherova území. Hatcher řekl ne. Tehdy se Wayles rozhodl Hatchera vyřídit. "

Kelsey vytáhla fotografii s bezvládným tělem Waylese.

"Jak asi víte, pro důstojníka Waylese to nedopadlo moc dobře," řekla.

Riley to začínala chápat. To byl přesně ten ukrytý poklad, který doufala že najde. Přenesl ji mnohem, mnohem hlouběji do mysli mladistvého Shana Hatchera.

Když se podívala na fotografii Hatchera a policisty, Riley zkoumala mysl toho mladého muže. Představovala si Hatcherovy myšlenky a pocity v okamžiku, kdy byl snímek pořízen. Také si vzpomněla na něco, co právě řekla Kelsey.

"Víte, on měl nastavený přísný kodex jednání, dokonce i jako gangster."

Z jejích vlastních rozhovorů s Hatcherem Riley věděla, že je to platí i dnes. A nyní, při pohledu na tuto fotografii, Riley vnímala Hatcherovo niterní znechucení nad Waylesovým návrhem.

Urazilo ho to, pomyslela si Riley. Připadalo mu to jako urážka.

Není divu, že Hatcher z Waylese udělal tak hrůzné příklad. Podle Hatcherova pokrouceného kodexu chování to podle něj bylo morální rozhodnutí.

Riley listovala dalšími fotografiemi a našla policejní snímek jiného gangstera.

"Kdo je to?" Zeptala se Riley.

"Smokey Moran," řekla Kelsey. "Nejdůvěryhodnější poručík Řetězového Shana – dokud jsme ho nezatkli za prodej drog. Měl našlápnuto na dlouhý trest odnětí svobody, takže jsem neměla žádný problém s tím, dostat z něj svědectví proti Hatcherovi, výměnou za laskavost. Tak jsem konečně lapila Hatchera."

Riley brněla kůže, když fotku držela v ruce.

"Co se stalo s Moranem?" zeptala se.

Kelsey zavrtěla beznadějně hlavou.

"On je stále na svobodě," řekla. "Často si říkám, kéž bych s ním tu dohodu nikdy neuzavřela. Dlouhé roky tiše řídí různé gangsterské činnosti. Mladší gangsteři k němu vzhlíží a obdivují ho. Je chytrý a nepolapitelný. Místní policie, ani FBI nebyli nikdy schopni přivést ho k soudu."

Brnění sílilo. Riley zjistila, že se ocitla v mysli Hatchera, desítky let si ve vězení lámal hlavu nad zradou Morana. V Hatcherově mravním vesmíru si nezasloužil takový člověk žít. A spravedlnost si dávala dost na čas.

"Máte jeho současnou adresu?" Zeptala se Riley Kelsey.

"Ne, ale jsem si jistá, že úřad ji má. Proč?"

Riley se zhluboka nadechla.

"Protože tam má Shane namířeno, aby ho zabil."

KAPITOLA SEDMÁ

Riley věděla, že Smokey Moran je ve velkém nebezpečí. Ve skutečnosti však Riley neměla k bludné kariéře gaunera žádný soucit.

Opravdu záleželo jen na Shanu Hatcherovi.

Jejím úkolem bylo vrátit Hatchera zpět do vězení. Pokud ho chytí ještě než zabije Morana za starou zradu. Ona a Bill zajedou na Moranovu adresu, aniž by ho předem varovali. Požádají místní úřad o zálohu, která se tam s nimi setká.

Bylo to asi půl hodiny jízdy od Kelsey Spriggeové, ze zástavby střední třídy v Searcy, do mnohem zlověstnější gangsterské čtvrti v Syracuse. Obloha byla zatažená, ale nesněžilo a dobře odklizenými silnicemi se doprava pohybovala normálním tempem.

Zatímco Bill řídil, Riley se podívala do databáze FBI a provedla rychlé hledání na jejím mobilu. Viděla, že situace s místním gangem je katastrofální. Gangy se v této oblasti seskupovaly a znovu rozdělovaly od roku 1980. Během éry Řetězového Shana to byli většinou místní obyvatelé. Od té doby se přistěhovaly národní gangy a přinesly s sebou vyšší míru násilí.

Drogy, které toto násilí vyvolávaly, a zisky z nich, situaci zhoršily a dělaly ji mnohem nebezpečnější. Nyní se běžně objevovaly cigarety nasáklé v balzamovací kapalině a krystaly, způsobující paranoiu, nazývané "koupelové soli." Kdo ví, jaké ještě nebezpečnější látky se objeví příště?

Jak Bill zaparkoval u zchátralého činžovního domu, kde žil Moran, Riley spatřila dva muže, kteří na sobě měli bundy FBI, jak vystoupili z jiného auta – agenti McGill a Newton, kteří se s nimi setkali na letišti. Z jejich objemnosti bylo zjevné, že mají na sobě pod bundami kevlarové vesty. Oba měli u sebe ostřelovací pušky Remington.

"Moran bydlí ve třetím patře," řekla Riley.

Když skupina agentů prošla vchodem budovy, potkala několik gangsterů, kteří postávali v chladném a ošuntělém vstupu. Stáli tam s rukama v kapsách a zdálo se, že ozbrojenému komandu nevěnují žádnou pozornost.

Moranova ochranka?

Nemyslela si, že se budou snažit zastavit jejich malou armádu agentů, ačkoli by mohli Moranovi signalizovat, že je někdo na cestě nahoru.

Zdálo se, že McGill a Newton mladé chlapce znají. Agenti si s nimi v rychlosti plácli.

"Jsme tady za Smokey Moranem," řekla Riley.

Žádný z mladých mužů neřekl ani slovo. Jen zírali na agenty s podivně prázdnými výrazy. Riley to připadalo podivné.

"Ven," řekl Newton a chlapci souhlasně přikývli a odešli ven hlavním vchodem.

Za velení Riley agenti vyběhli tři patra. Místní agenti šli první a pečlivě kontrolovali každou chodbu. Ve třetím patře se zastavili před bytem Morana.

Riley ostře zaklepala na dveře. Když se nikdo neozval, zavolala.

"Smokey Morane, toto je FBI, agentka Riley Paige. Moji kolegové a já s vámi chceme promluvit. Nemáme v úmyslu vám ublížit. Nejsme tu, abychom vás zatkli."

Opět žádná odpověď.

"Máme důvod se domnívat, že váš život je v nebezpečí," vykřikla Riley.

Stále žádná odpověď.

Riley otočila koulí na dveřích. K jejímu překvapení nebyly zamčené a otevřely se.

Agenti vstoupili do pečlivě udržovaného, nenápadného bytu s prakticky žádnou výzdobou. Nebyla tu žádná televize, žádná elektronická zařízení, rozhodně ani stopa po počítači. Riley si uvědomila, že Moranovi se podařilo ovládnout podsvětí výhradně jednáním tváří v tvář. Tím, že nikdy nebyl online nebo dokonce nepoužíval telefon, zůstal mimo hledáček práva.

To je rozhodně prohnaný zákazník, myslela si Riley. Někdy to funguje nejlépe postaru.

Nebylo ho ale nikde vidět. Dva místní agenti rychle zkontrolovali všechny pokoje a skříně. V bytě nikdo nebyl.

Všichni se vydali po schodech zpátky dolů. Když došli do vstupní haly, McGill a Newton zvedli své pušky, připraveni k akci. Na úpatí schodiště je čekali mladí gangsteři.

Riley si je prohlédla. Uvědomila si, že dostali rozkaz nechat Riley a její kolegy prázdný byt prohledat. Teď se zdálo, že mají něco na jazyku.

"Smokey řekl, že si myslel, že přijdete," řekl jeden z gangsterů.

"Řekl nám, abychom vám předali vzkaz," řekl jiný.

"Řekl, abyste vyhledali ve starém Bushnell skladu na Dolliverově ulici," řekl třetí.

Poté bez dalšího slova mladí muži ustoupili stranou, takže agenti mohli projít.

"Byl sám?" Zeptala se Riley.

"Byl, když odtud odcházel," odpověděl jeden z mladých mužů.

Ve vzduchu visela zlověstná předtucha. Riley nevěděla, co si o tom má myslet.

McGill a Newton nespouštěli během odchodu z mladíků oči. Když vyšli ven, Newton řekl, "Já vím, kde je ten sklad."

"Já taky," řekl McGill. "Je jen pár bloků odtud. Je opuštěný a na prodej a mluví se o tom, že by se měl proměnit v nóbl byty. Ale mně se to nezdá. To místo je perfektní pro přepadení."

Vzal na svůj telefon a požádal další zálohu, aby se tam s nimi setkala.

"Budeme muset být opatrní," řekla Riley. "Veďte nás."

Bill jel za SUV místních sil. Obě auta zaparkovala u vetché, čtyřpodlažní zděné budovy s rozpadající se fasádou a rozbitými okny. Vzápětí přijelo další vozidlo FBI.

Při pohledu na budovu Riley viděla, co McGill myslel a proč chtěl další zálohu. Bylo to obrovské a zchátralé místo se třemi patry a tmavými, rozbitými okny. Některý z těchto oken by snadno skrylo střelce s puškou.

Celý místní tým byl vyzbrojen dlouhými zbraněmi, ale ona a Bill měli pouze pistoli. V přestřelce by se mohli stát bezradnými.

Ale přepadení jí nedávalo smysl. Poté, co se třicet let chytře vyhýbal zatčení, by chlápek tak chytrý jako Smokey Moran neměl chtít provést něco tak nepromyšleného jako střílet na agenty FBI.

Riley zavolala ostatním agentům na jejich vysílačku.

"Máte na sobě ještě kevlar?" zeptala se.

"Jo," zněla odpověď.

"To je dobře. Zůstaňte v autě, dokud vám neřeknu, abyste vystoupili."

Bill už sáhl do zadní části jejich vybaveného SUV, kde našel dvě kevlarové vesty. On i Riley do nich rychle vklouzli. Pak Riley našla megafon.

Stáhla okénko a zavolala k budově.

"Smokey Morane, jsme z FBI. Dostali jsme vaši zprávu. Přišli jsme za vámi. Nemáme v úmyslu vám ublížit. Vyjděte z budovy s rukama nahoře a promluvme si."

Čekala minutu. Nic se nestalo.

Riley znovu zavolala vysílačkou Newtonovi a McGillovi.

"Agent Jeffreys a já vystoupíme z našeho vozu. Až budeme venku, vystoupíte taky – s připravenými zbraněmi. Sejdeme se u vchodových dveří. Dívejte se nahoru. Pokud v budově spatříte nějaký pohyb, hned se kryjte."

Riley a Bill vystoupili z SUV a Newton a McGill následně vystoupili ze svého auta. Tři další těžce ozbrojení agenti FBI vystoupili z nově přistaveného vozidla a připojili se k nim.

Agenti se opatrně vydali směrem k budově, prohlíželi si okna s připravenými zbraněmi. Konečně došli do relativní bezpečnosti enormní vstupních dveří.

"Jaký je plán?" Zeptal se McGill a zněl při tom poměrně nervózně.

"Zatknout Shana Harrise, jestli tu je," řekla Riley. "Zabít ho, v případě potřeby. A najít Smokey Morana."

Bill dodal, "Budeme muset prohledat celou budovu."

Riley bylo zřejmé, že se místním agentům tento plán moc nelíbí. Nemohla jim to vyčítat.

"McGille," řekla, "začněte v přízemí a postupujte nahoru. Jeffreys a já zamíříme do nejvyššího patra a budeme postupovat odshora dolů. Sejdeme se uprostřed."

McGill přikývl. Riley v jeho tváři zahlédla záblesk úlevy. Věděli, že je mnohem méně pravděpodobné, že nebezpečí číhá v dolní části budovy. Bill a Riley se vystaví podstatně většímu riziku.

Newton řekl: "Jdu nahoru s vámi."

Viděla, že jeho výraz je rozhodný a neměla proti tomu námitky.

Bill otevřel dveře a všech pět agentů vešlo dovnitř. Přízemními okny vanul ledový vítr, byl zde většinou prázdný prostor se sloupy a dveřmi do několika přilehlých místností. Riley a Bill opustili McGilla a tři další agenty, aby začali tady dole, a zamířili na nebezpečnější schodiště. Newton byl těsně za nimi.

Navzdory chladu, cítila na čele a v rukavicích pot. Cítila, jak jí buší srdce a tvrdě pracovala na tom, aby dostala svůj dech pod kontrolu. Ačkoli už tímto prošla nespočetně krát, nikdy si na to nezvykla. Na to si nemohl zvyknout nikdo.

Nakonec vstoupili do obrovského podkroví horního patra.

Mrtvé tělo bylo to první, čeho si Riley všimla.

Bylo vzpřímeně připevněno páskou ke sloupu a bylo tak pobité, že ani nešlo poznat, že se jedná o lidskou bytost. Okolo krku mělo omotané řetězy na pneumatiky.

Hatcherova zbraň volby, vzpomněla si Riley.

"To musí být Moran," řekl Newton.

Riley a Bill se na sebe podívali. Věděli, že své zbraně ještě nemají uložit do pouzdra – zatím ne. Tělo mohlo být Hatcherovou návnadou, aby je vylákal na světlo.

Jak se blížili k mrtvému muži, Newton se držel zpátky s připravenou puškou.

Zamrzající kaluže krve se lepily na podrážky Rileyných bot, zatímco se blížila k tělu. Obličej byl zbit k nepoznání a k jeho identifikaci bude muset být použito DNA nebo zubní záznamy. Ale Riley neměla pochyb o tom, že Newton měl pravdu; musí to být Smokey Moran. Bylo groteskní, jak byly jeho oči stále dokořán a hlava byla připevněna páskou ke sloupu, že se zdálo, jako by se díval přímo na Riley.

Riley se rozhlédla kolem.

"Hatcher tu není," řekla a uložila svou zbraň.

Bill udělal totéž a přišel k tělu vedle Riley. Newton zůstal bdělý, držel svou pušku připravený vystřelit a otáčel se, aby kontroloval všechny strany.

"Co je to?" Řekl Bill a ukázal na složený kus papíru v kapse saka oběti.

Riley kus papíru vytáhla. Bylo na něm napsáno:

"Kůň je na 24 stop dlouhém řetězu a jí jablko, které je 26 stop daleko. Jak se kůň dostal k tomu jablku?"

Riley strnula. Nebylo vůbec překvapující, že Shane Hatcher po sobě zanechal hádanku. Podala papír Billovi. Bill si to přečetl a pak se zmateně podíval na Riley.

"Řetěz není k ničemu přivázaný," řekla Riley.

Bill přikývl. Riley věděla, že význam hádanky pochopil:

Řetězový Shane získal volnost.

A právě si ji začal užívat.

KAPITOLA OSMÁ

Riley ten večer seděla s Billem v hotelovém baru a nemohla z hlavy dostat výjev znetvořeného muže. Ani ona, ani Bill už nebyli schopni najít smysl toho, co se stalo. Nemohla uvěřit tomu, že Shane Hatcher uprchl ze Sing Singu jen proto, aby zabil Smokey Morana. Ale nebylo pochyb o tom, že toho muže zabil.

Zdálo se, že sváteční světla jsou spíše výstřední, než sváteční.

Zvedla prázdnou sklenici na kolem procházející obsluhu. "Dám si ještě jednu," řekla a podala jí sklenici.

Viděla, jak se na ni Bill nejistě podíval. Chápala, proč. To byl Rileyn druhý bourbon s ledem. Bill věděl, že Rileyna minulost s popíjením nebyla vůbec pěkná.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.